

knytte Bestemmelserne i disse Paragrapher. Nu er imidlertid Sagen den; at ingen Kommune har en saadan Vedtægt, hvori der findes Bestemmelser, som kun have ren privatretlig Betydning og kun angaa Forholdet mellem Mand og Mand, og det er altsaa det, jeg finder yderst uheldigt, om man nu vilde slaa ind paa den Vej, at indføre i Kommunernes Vedtægter saadanne Bestemmelser om private eller halv private Forhold. — Den ærede Ordfører havde en vis Frygt i Henseende til § 3, fordi der ikke der nævnes Stakitter. Jeg tilstaar, at jeg synes ikke, at der er saa overordentlig stor Grund til denne Frygt, da der dog i § 3 findes en Bestemmelse, som gjør, at der kan staa Stakitter mellem alle Haver i en Kjøbstad, hvis Folk ere enige derom. Der staar jo nemlig: „Saafremt ikke Andet hjemles ved Kontrakt eller anden gyldig Bestemmelse“; naar altsaa Gierne indbyrdes ere enige derom, kunne de have saa mange Stakitter som de ville, og Byen behøver altsaa ikke i mindste Maade at officeres ved at optage denne Lovs Bestemmelser, naar Gierne, som sagt, ere enige om at holde Stakitter mellem deres Haver. Det Forhold behøver man altsaa ikke at nævne som Noget, der skulde gjøre Underændringsforslaget uimodtageligt. — Jeg kan for mit Vedkommende kun sige, at man ved at vedtage Udvalgets Ændringsforslag vil benytte Kjøbstadvedtægterne paa en ny og meget uheldig Maade, idet man vil lade en Bestemmelse, der træffes mellem de enkelte Kommuner og Indenrigsministeren, træde istedetfor, hvad vi paa det selv samme Omraade for en anden Kjøbstads Vedkommende anse det for nødvendigt at fastslaa ved Lov, og idet vi derhos vilde vedtage en vitterlig urigtig Bestemmelse ved at gaa ind paa Slutningen af Underændringsforslaget, hvilket jeg derfor synes egner sig saa lidet som blot muligt til at vedtages.

B. Petersen: Jeg skal bemærke, at jeg skulde være meget tilbøielig til at indrømme Kjøbenhavn den samme Frihed, som jeg ønsker, der skal indrømmes de andre Kjøbstæder med Hensyn til Hegnsforholdene. Naar det altsaa skulde være gaaet efter mit Ønske, skulde man have bragt Loven af 6te Marts

1869 til Anvendelse der, hvor Grundteendomme i Kjøbenhavn stode op til Grundteendomme i andre Sogne, medens det skulde være overladt til Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse med Indenrigsministeriets Approbation eller ialtsald Hans Majestæt Kongens Stadfæstelse at vedtage Regler for Hegn i den indre By. Det vilde jeg have anset for en langt hensigtsmæssigere Ordning, men det ligger nu en Gang ikke for. Her foreligger et Lovforslag, som er indbragt af Indenrigsministeren, og som efter den høit ærede Indenrigsministers Udtalelse er udarbejdet efter Kommunalbestyrelsens Indstilling. Kommunalbestyrelsen har ialtsaa haft Indflydelse paa Lovforslaget, og jeg skal derfor ikke udbrede mig videre derover, men skal kun bemærke, at den Bestemmelse, der findes i § 3, efter min fulde Overbevisning kun kan finde Anvendelse i to til tre Kjøbstæder, men ikke paa nogen Maade i de øvrige nogle og tredfindstyre Kjøbstæder, som findes her i Landet; thi Bestemmelserne ere altfor strenge, og derfor bør man gaa den Vej, som er foreslaet af Udvalget, at der gives Ministeren en Bemyndigelse til at gjøre Bestemmelserne gjældende, men afsæbde efter de forskjellige stedlige Forhold. Naar det ærede Medlem for 3die Kred (Tobiesen) har havt Saaameget imod at optage den omtalte Bestemmelse i Vedtægterne, saa kan jeg dog egentlig ikke se, at der er saa overordentlig stor Forskjel paa Bestemmelserne om Vandløb og Bestemmelserne om Hegn. Det er jo nemlig vitterligt, at Vandløb paa mange Steder danne Hegn, saa jeg synes, at der er en vis Analogi tilstede. Naar det ærede Medlem mener, at Hegnsforholdene kun vilde finde Anvendelse mellem Mand og Mand og altsaa ikke vedrøre Kommunen, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at der dog ogsaa er Stæder, hvor de virkelig kunne komme til at vedrøre Kommunen, og jeg tænker da navnlig her paa Hegn imod Gader og Veie. Der tror jeg dog ikke, det ærede Medlem vil sige, at det alene er en Sag imellem Private; thi der vedrører Sagen dog virkelig Kommunen som Kommune. Jeg ser derfor slet ikke noget saa Forfærdeligt i, at dette Forhold bliver optaget i Vedtægterne. — Hvad angaar den formelle Feil,